

Arrest

nr. 65 515 van 11 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. PROOST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. op 28 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk maar ongegrond is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2009 werd ingediend door :

A. A., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

geboren te (...) op (...)

adres: (...),

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Dat betrokkene om redenen van onwetendheid van de mogelijkheden daartoe niet eerder een procedure tot verblijfsregularisatie is gestart, is volledig te wijten aan de houding van betrokkene zelf. Die opmerking kan ook niet gelden als geloofwaardige poging aangezien verscheidene andere personen die hier illegaal verbleven wel de nodige stappen hebben ondernomen. Zodoende kan er voor betrokkene geen uitzondering worden voorzien. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt (Wemmel Shop SPRL dd. 04.12.2009) hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene, ondanks de voorgelegde overtuigingsstukken, niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007.

Betrokkene beweert sinds 1987 in België te zijn. De verklaring van de Egyptische ambassade in België geeft enkel aan dat betrokkene zich in 1987 heeft aangemeld, maar toont niet aan dat betrokkene hier ononderbroken verbleef. Betrokkene legt een huurcontract voor dd. 02.05.2001 dat loopt gedurende de periode 02.05.2001 tot 30.04.2007. Het afsluiten van een huurcontract op zich toont niet aan dat betrokkene effectief de hele tijd op dat adres verbleef en ononderbroken in België verbleef. De ondertekende huurcontracten dd. 14.08.2009 en 11.11.2009 tonen ook niet aan dat betrokkene ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007. Uit de verklaring van dr. Chemais kan niet opgemaakt worden dat de verklaring over betrokkene zou gaan. De persoon die wordt vermeld is niet duidelijk identificeerbaar aan de hand van een voornaam, geboortedatum of adres. Bijgevolg kan die verklaring niet door onze diensten aanvaard worden. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou hebben geleerd, een arbeidscontract en een werkbelofte voorlegt, duurzaam lokaal verankerd zou zijn en een huurcontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

(...).

1.3. Op 22 februari 2011 wordt deze beslissing ter kennis gebracht van verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, gestoeld op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De middelen worden als volgt uiteengezet :

“Eerste middel: schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009.

Op datum van 16 november 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: “instructie”).

Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren waaronder:

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

(...)

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (eigen onderlijning)

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen.

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009.

Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Verzoeker verblijft sedert 1987 in België.

Dat verzoeker België binnenkwam met een visum, meer bepaald afgeleverd op datum van

7 augustus 1987. Het visum van verzoeker was geldig voor 15 maanden zoals vermeld in het paspoort.

Eén en ander werd voorgelegd aan de bevoegde diensten, samen met zijn regularisatieaanvraag doch hierover wordt in de beslissing met geen woord gerept.

Dat verzoeker aldus voorafgaand aan zijn aanvraag en zeker voor 18 maart 2008 gedurende een welbepaalde periode wettig verblijf gehad heeft in België.

Dat hieraan in de beslissing volstrekt voorbijgegaan wordt.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonde een verblijf van 5 jaar ononderbroken voorafgaand aan zijn aanvraag in België te hebben gehad, is dan ook manifest strijdig met de gegevens uit het dossier.

Het is onbetwistbaar in het geval van verzoeker dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag een verblijf van minstens 5 jaar gehad heeft in België, hetgeen de stukken ten overvloede aantonen.

Dat de geest van de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009 en onder meer de voorwaarde van duurzame lokale verankering verduidelijkt dat aan mensen zoals verzoeker die ondertussen zéér lange tijd in

België verblijven zonder enige mogelijkheid om wettig verblijf te bekomen, een kans gegeven moest worden om hun verblijf in de regel te stellen.

Dat de beslissing niet betwist en zelfs uitdrukkelijk erkent dat verzoeker zijn lokale duurzame verankering aantoont.

Dat minstens moet worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk sedert 31 maart 2007 in België verblijft en hij conform de instructie een arbeidsovereenkomst voorlegde.

De instructie stelt immers in haar criterium 2.8B

‘B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.’

Verzoeker heeft perfect aan de voorwaarde voldaan een arbeidsovereenkomst voor te leggen die alle wettelijke voorschriften naleeft.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet bewijst sedert 31.03.2007 in België te verblijven aangezien één en ander niet opgemaakt kan worden uit de voorgelegde stukken: de diverse huurovereenkomsten, de verklaring van de dokter van verzoeker en de verklaring van de Ambassade.

Dat de vraag zich stelt hoe iemand die illegaal verblijvend in liet land is sluitende bewijzen verblijf kan bijbrengen nu de persoon in kwestie zich niet officieel kan aansluiten bij eender welke dienst, niet officieel ingeschreven kan worden, etc. Dat verzoeker dan ook de meest aanneembare bewijzen voorbracht, met name zijn huurovereenkomsten die hij de voorbije jaren in België sloot alsook een verklaring van zijn huisarts en de verklaring van de Ambassade.

Dat verwerende partij door niet aan te nemen dat één en ander een verblijf van verzoeker in België aantoont, voorbijgaat, aan de voorwaarde van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de instructie dd. 19.07.2009 die inhoudt dat verzoeker met alle mogelijke middelen zijn verblijf in België kan aantonen.

Dat het middel gegrond is;”

En

“Tweede middel: Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980

(betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen)

Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli (betreffende de motivering van bestuurshandelingen)

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 2 1.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing. aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, het welk niet geschiedde.

Dat verwerende partij — wetens willens dat verzoeker een verblijf in België heeft gehad gedurende zeer lange tijd— stelt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van 5 jaar verblijf in België conform de instructie dd. 19 juli 2009, criteria 2.8A en tevens stelt dat de lokale verankering van verzoeker niets af doet aan de voorwaarden van wettig verblijf.

Dat het criterium 2.8A stelt aan de vreemdeling een verblijf toe te kennen indien deze die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen.

Dat in casu onbetwist vaststaat dat verzoeker in 1987 een periode wettig verblijf gehad heeft. Dat verwerende partij door te stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarde van wettig verblijf voldoet ongeacht zijn lokale verankering, een manifest foutieve motivering geeft gelet op het feit dat de instructie stelt dat men o.mn. een periode van wettig verblijf in België moet gehad hebben.

Dat bovendien verwerende partij stelt dat de verklaring van de Ambassade zoals voorgelegd door verzoeker enkel stelt dat verzoeker in 1987 zich heeft aangemeld. Dat echter tevens vermeld staat dat verzoeker zich regelmatig heeft aangeboden bij de Ambassade indien administratieve zaken in orde gebracht moesten worden. Dat verwerende partij stelt dat de verklaring van de dokter te vaag is. Dat niets verwerende partij in de weg had gestaan om een bevestigende verklaring af te nemen van de dokter van verzoeker dan wel de dokter van verzoeker te contacteren.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, 1932, 1, 166). Dat zulks duidelijk in casu niet geschiedde.

Dat verwerende partij dan ook manifest tekort gekomen is in haar plicht tot motivering en het middel gegrond is."

2.1.2. De Raad is van oordeel dat beide middelen, gelet op hun onderlinge verwevenheid, samen moeten worden onderzocht.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.1.3.2. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name de toetsing van de aanspraken en stukken die verzoeker heeft bijgebracht aan de vooropgestelde criteria. Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering, gestoeld op artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit middelonderdeel is derhalve niet gegrond. Overigens valt niet in te zien om welke reden verzoeker verwijst naar cassatierechtspraak inzake rechterlijke beslissingen, nu de aangevochten akten administratieve rechtshandelingen zijn, uitgaande van een bestuur.

2.1.4. Verzoeker bekritiseert in wezen de motieven van de eerste bestreden beslissing en voert derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aan in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.5 Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.1.6. Verzoeker betwist niet dat hij in zijn aanvraag heeft aangegeven in aanmerking te komen voor het criteria 2.8A en 2.8B van voornoemde instructie.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verwerende partij, hoewel voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd, in de aanhef van de bestreden beslissing expliciet het volgende stelt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Verzoeker verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld, in acht genomen het hierboven geschetste kader en de stukken van het administratief dossier.

2.1.7.1. Wat betreft het criterium 2.8A, en meer bepaald de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij voor 18 maart 2008 een periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen, wijst verzoeker op zijn visum , afgeleverd op 7 augustus 1987 en geldig voor 15 maanden, zodat hij zeker voor 18 maart 2008 gedurende een welbepaalde periode wettig verblijf heeft gehad in België.

2.1.7.2. Het bedoelde criterium luidt als volgt :

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. “

2.1.7.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag inderdaad een kopie van een oud paspoort heeft gevoegd, zonder meer, met andere woorden: zonder te wijzen op het feit dat, in kader van het criterium 2.8A, een wettig verblijf kon worden afgeleid uit dit stuk. Daargelaten deze vaststelling, blijkt uit het neergelegde paspoort en het daarin aangebrachte visum niet dat het visum een geldigheidsduur had van 15 maanden, doch van 15 dagen, met name van 7 augustus 1987 tot 23 augustus 1987.

2.1.7.4. Gelet op de vaststelling dat in de vernietigde instructie uitdrukkelijk wordt gesteld dat elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, en verzoekers visum een geldigheidsduur had van slechts 15 dagen, is niet aangetoond dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een wettig verblijf voor de gestelde referentiedatum niet is aangetoond. Derhalve kon de verwerende partij genoegzaam besluiten dat niet is voldaan aan één van de voorwaarden van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Het gegeven dat verzoekers duurzame lokale verankering en zijn ononderbroken verblijf naar zijn zeggen zouden zijn aangetoond, is derhalve niet relevant.

2.1.8.1. Voorts doet verzoeker gelden dat minstens moet worden aangenomen dat hij wel degelijk sedert maart 2007 in België verblijft en een arbeidsovereenkomst voorlegde, zodat hij voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B. Dit criterium luidt als volgt :

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)”.

2.1.8.2. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat geen ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 is aangetoond. Verzoeker stelt daar tegenover dat de vraag zich stelt hoe iemand die illegaal verblijft in het land sluitende bewijzen van zijn verblijf kan bijbrengen, nu de persoon in kwestie zich niet officieel kan aansluiten bij eender welke dienst etc...hij bracht dan ook de meest aanneembare bewijzen naar voor, met name huurovereenkomsten, een verklaring van de huisarts en een verklaring van de ambassade. Door deze stukken niet aan te nemen gaat de verwerende partij voorbij aan de voorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009, die inhoudt dat verzoeker met alle mogelijke middelen zijn verblijf in België kan aantonen.

2.1.8.3. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat hij met alle mogelijke middelen zijn verblijf in België kan aantonen. Dit neemt uiteraard niet weg dat de bewijswaarde ervan moet worden

beoordeeld door het bestuur aan wie ze worden voorgelegd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de door de verzoeker voorgelegde stukken wel degelijk heeft onderzocht in het kader van het bedoelde criterium 2.8B, doch tot de conclusie is gekomen dat ze niet het bewijs konden leveren van het ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007. Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij, het weze herhaald, terzake heeft, is het aan verzoeker om aan te tonen dat de beoordeling van de stukken kennelijk onredelijk is, of dat de verwerende partij zich heeft gesteund op een niet-correcte of onvolledige feitenvinding. Hij blijft *in casu* in gebreke. Immers brengt hij geen concrete argumenten bij die de specifieke beoordeling van elk stuk door de verwerende partij in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Een andere beoordeling door verzoeker van de feitelijke gegevens die voorliggen, is immers op zich geen indicatie dat de verwerende partij ze op een verkeerde wijze zou hebben beoordeeld. De motivering van de verwerende partij dat het afsluiten van een huurcontract op zich toont niet aan dat verzoeker effectief de hele tijd op dat adres verbleef en ononderbroken in België verbleef sinds 31.03.2007 en dat uit de verklaring van dr. C. niet kan opgemaakt worden dat de verklaring over verzoeker zou gaan omdat de persoon die wordt vermeld is niet duidelijk identificeerbaar aan de hand van een voornaam, geboortedatum of adres kan derhalve niet als kennelijk onredelijk worden aangemerkt, noch houdt ze een schending in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de criteria van de vernietigde instructie. Zo evenmin het standpunt in de bestreden beslissing dat dat de verklaring van de Egyptische ambassade in België enkel aangeeft dat verzoeker zich in 1987 heeft aangemeld, maar niet aantoonst dat hij hier ononderbroken verbleef. Verzoekers argument dat de verklaring stelt dat hij zich verschillende keren heeft aangeboden indien administratieve zaken in orde moesten worden gebracht, doet hieraan geen afbreuk, nu ook hieruit geen ononderbroken verblijf kan worden afgeleid. Aangaande verzoekers stelling dat het quasi onmogelijk is om sluitende bewijzen van zijn ononderbroken verblijf bij te brengen dient erop gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt, die de aanspraken die hij meent te kunnen maken moet ondersteunen met pertinente stavingstukken. Om die reden kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij stelt dat niets de verwerende partij in de weg stond om een bevestigende verklaring af te nemen van de dokter van verzoeker, dan wel hem zelf te contacteren. Geen enkele bepaling legt de verwerende partij immers op de aanvraag van een verblijfsmachtiging bij te staan in het vergaren van ondersteunende en bewijskrachtige gegevens.

2.1.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel en het tweede middel niet gegrond zijn.

2.2.1. Een derde middel wordt de schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel ingeroepen. Het wordt uiteengezet als volgt :

“Derde middel: Schending van het proportionaliteit —en redelijkheidbeginsel

Schending van het verbod op willekeur

Verzoeker diende een aanvraag regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009 in op datum van 4 november 2009 omwille van zijn langdurig verblijf in België (sedert 1995), zijn lokale verankering en integratie en zijn mogelijkheid om te werken en in eigen levensonderhoud te voorzien.

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moest worden met de humanitaire situatie van verzoeker, quod in casu duidelijk niet is gebeurd.

Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet - exhaustief is.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat — op straffe van nietigheid — een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87,

2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Verzoekster verblijft ondertussen 24 jaar op het Belgische grondgebied en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische maatschappij.

Dat de humanitaire situatie van verzoeker — die wordt beoogd hij de aanvragen op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 — wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd.

Dat verwerende partij — door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009, compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is — gelet op zijn persoonlijke situatie — tot een verblijf in België.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat bovendien verzoeker dient vast te stellen dat andere — gelijkaardige —dossiers wel het voordeel van de regularisatie worden toegekend ingevolge een aanvraag regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19.07.2009.

Dat verzoeker in die optiek verwijst naar o.m. het dossier van mevrouw J.G.B, geboren op (...) te Manilla (Filipijnen), van Filipijnse nationaliteit en verblijvende te Antwerpen (O.V). Dat mevrouw B. zoals verzoeker in het jaar 1997 per inreisvisum naar België kwam en zich alhier vestigde. Dat mevrouw B. zoals verzoeker geen aanvraag voor regularisatie van verblijf indiende voor haar basisaanvraag in de periode 15 september 2009 —15 december 2009. Dat zij recentelijk mocht vernemen dat zij een verblijf van 5 jaar werd toegekend om redenen dat haar dossier wel degelijk een regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19.07.2009 rechtvaardigde (op basis van criterium 2.8A); Dat er aldus bovendien sprake is van willekeur van verwerende partij in de manier waarop zij enerzijds het dossier van verzoeker heeft behandeld en anderzijds een positieve beslissing nam in een volstrekt gelijkaardig ander dossier. Dat het middel gegrond is."*

2.2.2. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoekers erop dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.2.3. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag, en meer bepaald door het invullen van het typeformulier, uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat hij zich beroept op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie, en dat hij op geen enkele manier heeft gewag gemaakt van een prangende humanitaire situatie, zoals voorzien, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had. Voorts blijkt uit de hiervoor besproken middelen dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel is gekomen dat door verzoeker niet het bewijs werd geleverd dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken op Belgisch grondgebied zou hebben verbleven, zodat verzoeker zich niet zonder meer op zijn langdurige verblijf kan beroepen. Voorts kan niet worden voorbijgegaan worden aan het feit dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van het feit dat hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden en dat de verwerende partij overigens alle elementen van het dossier heeft onderzocht, ten bewijze waarvan de volgende passage in de bestreden beslissing : "Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou hebben geleerd, een arbeidscontract en een werkbefoorte voorlegt, duurzaam lokaal verankerd zou zijn en een huurcontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie." De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de Raad thans uitnodigt om voorbij te gaan aan de —of minstens één van de— voorwaarden van de criteria waarop hij zich zelf heeft gebaseerd om zijn aanvraag ingewilligd te zien. Evenwel toont hij niet aan dat het de verwerende partij niet toegelaten zou zijn om, in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, welomschreven voorwaarden te verbinden aan de mogelijkheid tot regularisatie of dat zij dat op een kennelijk onredelijke wijze zou hebben gedaan. In die optiek kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de verwerende partij, door toepassing te maken van de beleidslijn die zij zichzelf had opgelegd, heeft gehandeld op een wijze die niet meer met de redelijkheid te verzoenen valt. Een te strikte toepassing van de criteria zoals vooropgesteld is dan ook geenszins aangetoond, net zomin als verzoekers bewering dat zijn dossier niet aan een individuele beoordeling zou zijn onderworpen.

2.2.4. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker wel verwijst naar “de bepalingen uit het E.V.R.M.”, doch niet aantoont welke bepalingen hij geschonden acht en op welke wijze. De rechtspraak van de Raad van State die hij aanhaalt kan om die reden dan ook niet dienstig worden aangebracht. Bovendien, waar hij een schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, stellende dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijk wordt geacht dan de humanitaire situatie waarin hij zich bevindt en het voordeel voor de Belgische staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing in volstrekte disproportie staat met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan, stelt de Raad enerzijds vast dat de eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die op geen enkele wijze voorziet in een belangenafweging, zodat hieromtrent ook niet moest worden gemotiveerd, en anderzijds, wat de tweede bestreden beslissing betreft, verzoeker evenmin de schending van enige bepaling aannemelijk maakt die ertoe zou leiden dat de Raad tot het oordeel zou komen dat deze beslissing zou zijn genomen zonder een daartoe wettelijk verplichte en te motiveren belangenafweging.

2.2.5. Ten slotte, waar verzoeker verwijst naar een dossier van een andere persoon die wél zou zijn geregulariseerd, zijn de gegevens die hij aanvoert niet van aard om aannemelijk te maken dat hij zich in precies dezelfde omstandigheden zou bevinden zodat willekeur op die gronden niet is aangetoond.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het derde middel niet kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS